

Arrest

nr. 233 997 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 oktober 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 juni 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf met het oog op familiebezoek.

1.2. Op 2 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van liet visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene is weduwe en toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine. Betrokkene heeft uitgebreide familiebanden in de Schengenzone.

Betrokkene is huisvrouw en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst.

Betrokkene legt een bankrekening voor met financiële middelen maar de oorsprong van deze middelen is ongekend.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine.

Betrokkene heeft meerdere weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Belgische, Franse en Nederlandse ambassades. Deze weigeringen werden mede gemotiveerd op basis van een negatieve inschatting van de terugkeergarantie.

Hoewel de advocaat van betrokkene het tegendeel verklaart in zijn schrijven, toont betrokkene, zoals blijkt op basis van voorgaande, niet aan sterke socio-economische banden met het thuisland te hebben. Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel alsook van het ‘Unierecht’. Uit de theoretische toelichting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en het beginsel van fair play.

Na een theoretische toelichting bij voormelde bepalingen en beginselen, zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

“5.

Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, geboren in Marokko in 1950 en woont er reeds gedurende haar hele leven.

Haar hele leven speelt zich aldaar af... Zo heeft zij daar een eigen onroerend goed (i.e. een appartement te Tetouan) en woont het grootste deel van haar familie daar.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied van België te verlaten vóór het verstrijken van het visum niet kon vastgesteld worden.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vooreerst dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij beschikt over resterende familiale banden in Marokko en dat zij uitgebreide familiebanden zou hebben in de Schengenzone.

Dit klopt niet...

Verzoekster heeft hier inderdaad een zoon, twee kleinkinderen en twee dochters.

Zij heeft in Marokko evenwel al jaar en dag een hecht familieleven. De meeste van haar kinderen verblijven dan ook daar, t.t.z. haar drie dochters en zoon. Ook haar broer en zussen wonen in Marokko.

Dit werd vermeld in het begeleidende schrijven, uitgaand van haar raadsman (STUK 4).

Het klopt dat zij ook kinderen en kleinkinderen hier in België heeft. Het is niet meer dan logisch dat zij deze familieleden wenst te komen bezoeken. Niettemin heeft zij in Marokko voldoende wortels om haar leven daar niet zomaar achter te laten.

Zij heeft daar een eigen onroerend goed (appartement te Tetouan), en tal van naaste familieleden. Bovendien woont zij daar vanaf haar geboorte en thans dus bijna 70 jaar! Zij wordt daarbij onderhouden door haar kinderen.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door te stellen dat verzoekster over geen resterende familiale banden in Marokko zou beschikken. Door de voornoemde informatie niet afdoende te bespreken en louter de focussen op de enkele familieleden alhier, schendt verwerende partij haar zorgvuldigheidsverplichting, daar de bestreden beslissing niet werd gesteund op alle relevante gegevens en stukken in het dossier. Dit zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij nochtans de plicht op om beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

6.

Daarnaast heeft verzoekster, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, zodat zij wel degelijk een financiële band heeft met Marokko.

Om te beginnen heeft zij daar een eigen onroerend goed, waar zij woont.

Zij woont inmiddels bijna 70 jaar in Marokko! Indien zij geen financiële band zou hebben met dat land, waarom daar blijven gedurende al die jaren? Zij heeft er wel degelijk voldoende bestaansmiddelen, daar zij wordt onderhouden door haar kinderen.

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing trouwens zelf toe dat verzoekster een bankrekening met financiële middelen heeft voorgelegd! De oorsprong van deze middelen doet allesbehalve ter zake in het kader van een aanvraag voor een toeristenvisum!

Bovendien valt er op geen enkele ernstige manier te vrezen dat zij haar terugreis naar Marokko niet zou kunnen bekostigen. Tijdens haar bezoek aan België zou zij kunnen verblijven bij haar zoon. Zij dient dus geen kosten van verblijf te betalen. Daarnaast legde zij reeds vliegtuigtickets heen én terug voor. De kosten van haar verblijf én terugreis zijn dus gedekt.

Deze stukken worden zelfs niet besproken door verwerende partij, wat een impliciete aanvaarding ervan inhoudt.

7.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster hier op een geen enkele manier vestigingsmogelijkheden heeft.

De kinderen van verzoekster die alhier verblijven hebben respectievelijk de Marokkaanse en Belgische nationaliteit.

Verzoekster heeft met andere woorden geen enkele wettelijke grond voor een gezinshereniging met haar familieleden, i.e. kinderen en kleinkinderen, alhier.

Zij is daarnaast gezond. Een medische regularisatie behoort bijgevolg ook niet tot de mogelijkheden.

Hoe verzoekster zich hier met andere woorden zou vestigen is thans een raadsel...

Verwerende partij schendt met andere woorden ook op dit punt het zorgvuldigheidsbeginsel. Bij een grondige studie van het dossier, had zij immers deze vaststelling dienen te maken.

Gelet op het bovengenoemde, is er duidelijk geen sprake van enig risico op vestiging door verzoekster.

Het middel is dan ook gegrond."

3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 32 van de Visumcode, vastgesteld dat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld. In de bestreden beslissing wordt toegelicht dat de verzoekende partij weduwe is en niet aantoonde te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine, dat zij uitgebreide banden heeft in de Schengenzone, dat zij huisvrouw is en geen bankhistoriek voorlegt met regelmatige en voldoende inkomsten die de financiële band met haar herkomstland bewijst, dat zij een bankrekening voorlegt met financiële middelen maar dat de oorsprong van deze middelen ongekend is, dat de verzoekende partij niet aantoonde te beschikken over eigendom in het land van origine, dat de verzoekende partij meerdere weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen heeft en deze weigeringen mede gemotiveerd worden op basis van de negatieve inschatting van de terugkeergarantie, dat hoewel de advocaat van de verzoekende partij het tegendeel verklaart in zijn schrijven, de verzoekende partij niet aantoonde sterke socio-economische banden te hebben met het thuisland, zodat wordt geoordeeld dat de verzoekende partij onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar haar land van origine.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr.105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3. In de mate de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 32 van de Visumcode, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met

het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing.

De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigende lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VIS-verordening.”

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het visum geweigerd werd op grond van artikel 32 van de Visumcode. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het visum geweigerd werd omdat vastgesteld werd dat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld.

Deze vaststelling betreft een omstandigheid voorzien in artikel 32.1.b) van de Visumcode.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat zij geboren is in Marokko in 1950 en er reeds gedurende haar hele leven woont, dat haar leven zich aldaar afspeelt en zij daar een eigen onroerend goed heeft en dat het grootste deel van haar familie aldaar woont. Zij meent dat de stelling van de verwerende partij dat zij niet heeft aangetoond dat zij beschikt over resterende familiale banden in Marokko en dat zij uitgebreide familiebanden zou hebben in de Schengenzone, niet klopt. Zij stelt dat zij hier inderdaad een zoon, twee kleinkinderen en twee dochters heeft, doch dat zij in Marokko een hecht familieleven heeft, dat de meeste van haar kinderen daar verblijven, zijnde drie dochters en een zoon, dat ook haar broer en zussen in Marokko wonen. Zij stelt dat dit werd vermeld in een schrijven van haar raadsman. Voort stelt

zij dat het klopt dat zij ook kinderen en kleinkinderen in België heeft, dat het niet meer dan logisch is dat zij deze familieleden wenst te komen bezoeken, doch dat zij niettemin in Marokko voldoende wortels heeft om haar leven daar niet zomaar achter te laten. De verzoekende partij wijst erop dat zij in Marokko een eigen onroerend goed heeft en tal van naaste familieleden, dat zij er bovendien vanaf haar geboorte woont en thans dus bijna 70 jaar, dat zij daarbij wordt onderhouden door haar kinderen. Zij meent dat de verwerende partij de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting heeft geschonden door te stellen dat zij over geen resterende familiale banden in Marokko zou beschikken en door de voornoemde informatie niet afdoende te bespreken en louter te focussen op de familieleden alhier.

Met haar betoog lijkt de verzoekende partij er gedeeltelijk aan voorbij te gaan dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de verzoekende partij niet over resterende familiale banden in Marokko beschikt en dat zij niet beschikt over een eigendom in het land van herkomst, doch wel dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond te beschikken over resterende familiale banden in het herkomstland en niet heeft aangetoond te beschikken over eigendom in het herkomstland.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in Marokko een eigen onroerend goed heeft, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering. Zij legt geen enkel document voor waaruit dit kan blijken. De loutere vermelding hiervan in een bij het verzoekschrift gevoegd stuk 'inventaris' bijgevoegd bij een schrijven van haar advocaat dat zij overmaakte aan de verwerende partij, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Bovendien stelt de Raad vast dat het schrijven van de advocaat zich wel in het administratief dossier bevindt, doch geenszins de bijgevoegde inventaris, waar onder punt 9 staat "*Geregistreerd huurcontract/eigendomsakte*". Voorts bevinden zich verschillende door de verzoekende partij voorgelegde documenten ter staving van haar aanvraag in het administratief dossier, doch is er geen spoor van enig bewijs van het bezitten van een eigendom in het herkomstland door de verzoekende partij. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond te beschikken over eigendom in het herkomstland.

De verzoekende partij kan voorts niet ernstig voorhouden dat de stelling van de verwerende partij dat zij niet heeft aangetoond dat zij beschikt over resterende familiale banden in Marokko en dat zij uitgebreide familiebanden zou hebben in de Schengenzone, niet klopt, daar zij hier inderdaad een zoon, twee kleinkinderen en twee dochters heeft, doch dat zij in Marokko een hecht familieleven heeft, dat de meeste van haar kinderen daar verblijven, zijnde drie dochters en een zoon, dat ook haar broer en zussen in Marokko wonen. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de verzoekende partij niet over resterende familiale banden in Marokko beschikt, doch wel dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond te beschikken over resterende familiale banden in het herkomstland. Waar de verzoekende partij meent dat de stelling van de verwerende partij dat zij niet heeft aangetoond dat zij beschikt over resterende familiale banden in Marokko, niet klopt daar dit werd vermeld in een schrijven van haar raadsman, kan zij niet worden gevolgd. Immers is het niet kennelijk onredelijk om betreffende de verklaringen van de advocaat over de familiale banden in het herkomstland te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonde sterke socio-economische banden met haar thuisland te hebben daar zij onder meer niet aantoonde te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor te stellen dat dergelijke familiale banden in het herkomstland niet 'aangetoond' zijn door een loutere verklaring van de advocaat van de verzoekende partij.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting heeft geschonden door te stellen dat zij over geen resterende familiale banden in Marokko zou beschikken en door de voornoemde informatie niet afdoende te bespreken en louter te focussen op de familieleden alhier.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij onderhouden wordt door haar kinderen, kan de Raad enkel vaststellen dat geen dergelijk bewijs voorlag bij het indienen van de aanvraag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent niet te hebben gemotiveerd of hier geen rekening mee te hebben gehouden. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook ter gelegenheid van het verzoekschrift of ter terechtzitting geen stukken voorlegt waaruit zou blijken dat zij onderhouden wordt door haar kinderen. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij niet door welke kinderen zij onderhouden wordt, zodat het ook niet uitgesloten is dat zij door de kinderen in België en in de Schengenzone onderhouden wordt.

Met het enkel wijzen op het feit dat zij geboren is in Marokko in 1950 en er reeds gedurende haar hele leven woont, dat haar leven zich aldaar afspeelt, dat het logisch is dat zij de familieleden in België wenst

te bezoeken, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waaruit afgeleid wordt dat zij onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het herkomstland. De verzoekende partij kan bezwaarlijk laten uitschijnen dat het loutere feit dat zij geboren is in Marokko in 1950 en er reeds gedurende haar hele leven woont, *ipso facto* leidt tot de vaststelling dat er een garantie is op terugkeer naar het herkomstland.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in Marokko voldoende wortels heeft om haar leven daar niet zomaar achter te laten, dat zij in Marokko een eigen onroerend goed heeft en tal van naaste familieleden, dat zij er bovendien vanaf haar geboorte woont en thans dus bijna 70 jaar, dat zij daarbij wordt onderhouden door haar kinderen, lijkt zij te menen dat er wel degelijk voldoende garanties zijn voor de terugkeer naar haar herkomstland. Hiermee toont de verzoekende partij echter geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat, op grond van de voorgelegde stukken, het voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld. In zoverre het betoog van de verzoekende partij blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wijst de Raad erop dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad te dezen uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partij toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

3.7. De verzoekende partij betoogt dat zij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, wel heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, zodat zij wel degelijk een financiële band heeft met Marokko, dat zij daar een eigen onroerend goed heeft waar zij woont, dat zij inmiddels bijna 70 jaar in Marokko woont en dat indien zij geen financiële band zou hebben met dat land, de vraag kan gesteld worden waarom zij daar zou blijven gedurende al die jaren. Zij vervolgt dat zij wel degelijk voldoende bestaansmiddelen heeft daar zij wordt onderhouden door haar kinderen en dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf toegeeft dat zij een bankrekening met financiële middelen heeft voorgelegd, waarbij zij betoogt dat de oorsprong van deze middelen niet ter zake doet in het kader van een aanvraag voor een toeristenvisum.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk een financiële band heeft met Marokko omdat zij daar een eigen onroerend goed heeft waar zij woont, wijst de Raad naar wat hieromtrent werd gesteld in punt 3.6.

Met haar stelling dat zij inmiddels bijna 70 jaar in Marokko woont en dat indien zij geen financiële band zou hebben met dat land, de vraag kan gesteld worden waarom zij daar zou blijven gedurende al die jaren, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen financiële banden met het herkomstland bewijst nu zij geen bankhistoriek voorlegt met regelmatige en voldoende inkomsten, zij een bankrekening met financiële middelen voorlegt maar de oorsprong van deze middelen ongekend is en daar zij niet aantoonbaar te beschikken over een eigendom in haar land van herkomst. Uit het loutere feit dat zij al 70 jaar in Marokko woont kan niet *ipso facto* afgeleid worden dat zij er heden een financiële band mee heeft.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk voldoende bestaansmiddelen heeft daar zij wordt onderhouden door haar kinderen, kan de Raad enkel vaststellen dat geen dergelijk bewijs voorlag bij het indienen van de aanvraag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent niet te hebben gemotiveerd of hier geen rekening mee te hebben gehouden bij het beoordelen van haar financiële banden met haar land van herkomst. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook ter gelegenheid van het verzoekschrift of ter terechtzitting geen stukken voorlegt waaruit zou blijken dat zij onderhouden wordt door haar kinderen. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij niet door welke kinderen zij onderhouden wordt, zodat het ook niet uitgesloten is dat zij door de kinderen in België en in de Schengenzone onderhouden wordt.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf toegeeft dat zij een bankrekening met financiële middelen heeft voorgelegd, doch heeft

de verwerende partij hieromtrent aangegeven waarom dit bewijs niet kan aanvaard worden als een garantie op een terugkeer naar het land van herkomst. Zo motiveert de verwerende partij dat de oorsprong van de financiële middelen ongekend is. Waar de verzoekende partij stelt dat de oorsprong van deze middelen niet ter zake doet in het kader van een aanvraag voor een toeristenvisum, kan zij niet gevolgd worden. Immers is de oorsprong van de financiële middelen relevant in het kader van het beoordelen van de financiële banden met het land van herkomst, element dat relevant is om de garantie op een terugkeer naar het herkomstland te beoordelen. Het is niet kennelijk onredelijk om bij de beoordeling van de financiële banden met het herkomstland de oorsprong van de voorgelegde financiële middelen te betrekken. Immers is het niet onmogelijk dat de verzoekende partij wel degelijk over financiële middelen beschikt, doch dat deze geen financiële banden met het herkomstland aantonen. Bijvoorbeeld is het niet onmogelijk dat de financiële middelen afkomstig zijn van de familieleden in België.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij wel heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, zodat zij wel degelijk een financiële band heeft met Marokko.

3.8. Waar de verzoekende partij erop wijst dat er op geen enkele ernstige manier te vrezen is dat zij haar terugreis naar Marokko niet zou kunnen bekostigen, daar zij tijdens haar bezoek aan België zou kunnen verblijven bij haar zoon en zij dus geen kosten van verblijf dient te betalen en zij daarnaast reeds een vliegtuigticket terug voorlegde, zodat aldus haar kosten voor haar verblijf en terugreis zijn gedekt, kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins gebaseerd is op het feit dat de verzoekende partij haar verblijf en/of terugreis niet zou kunnen bekostigen, zodat een dergelijk betoog niet dienstig is.

3.9. Waar de verzoekende partij tot slot nog stelt dat zij alhier op geen enkele manier vestigingsmogelijkheden heeft, dat haar kinderen die alhier verblijven de Marokkaanse en Belgische nationaliteit hebben, dat zij geen enkele wettelijke grond heeft voor een gezinshereniging met haar familieleden, dat zij daarnaast ook gezond is en een medische regularisatie dan ook niet tot de mogelijkheden behoort, dat het dan ook een raadsel is hoe zij zich hier thans zou vestigen, dat er duidelijk geen sprake is van een risico op vestiging, gaat zij eraan voorbij dat geenszins vereist wordt dat aangetoond wordt dat de vreemdeling alhier legale vestigingsmogelijkheden heeft om op grond van artikel 32.1.b) van de Visumcode het visum te weigeren omdat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij deze vaststelling had dienen te maken.

3.10. In zoverre de verzoekende partij bij onderhavig verzoekschrift en ter terechtzitting voor de eerste maal documenten voorlegt betreffende gezinsleden in Marokko en die verwijzen naar een eigendom in Marokko, stelt de Raad vast dat deze documenten niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

3.11. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 32 van de Visumcode, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde minister tot het weigeren van het visum kort verblijf heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.12. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel alsook het beginsel van fair play.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel alsook van het beginsel van fair play, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskennis zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

3.13. In zoverre de verzoekende partij nog de *“schending van het Unierecht”* opwerpt in haar middel zonder evenwel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze het *“Unierecht”* geschonden wordt door de bestreden beslissing, is het middel onontvankelijk. De Raad verwijst voor het overige voor de volledigheid naar de bespreking hoger.

3.14. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER